

လုံးချင်းဝတ္ထုသစ်

ပျိုလှပျိုရိုးမေ

လေးနွယ်ရဲ့အသည်းလေးနုပါတယ်

ဝန် : ချို သိန်းဝေ ခင်ကြည်

(၁)

အတိတ်ဆိုသော ဖြစ်ရပ်ကာလာကြီးကို ဖျောက်ဖျက်ပြီး ထွက်ပြေး
လို့ ရမည်ဆိုလျှင် ချိုလေးနွယ် တစ်ယောက် မြောက်ဝင်ရိုးစွန်းကိုပဲ ခြေ
လျင်လျှောက်ရမလား၊ စကြဝဠာတစ်ခုလုံးကိုပဲ ပြေးလွှားလှည့်ပတ်ရ မ
လား၊ ထိုသို့လုပ်ဖို့ ရန် အဆင်သင့်ပါပဲ။

ဒါပေမဲ့ ချိုလေးနွယ် တောင့်တသလို အတိတ်ဆိုသည် မှာ ဘယ်လိုခဲ
ဖျက်မျိုးနှင့် မျှ ဖျက်၍ မရသောအရာ ပါလား။

ချိုလေးနွယ် သွားလေရာရာသို့ အတိတ်ရဲ့ အရိပ်မည်းကြီးက တရိပ်
ရိပ်လိုက်ပြီး လွှမ်းမိုးနေပါသည်။ စိတ်နှလုံးချောက်ချားရှူးသွပ်မတတ်ဖြ
စ်ခဲ့ရသော အဖြစ်ဆိုးများကို ချိုလေးနွယ် မေ့ဖျောက်ချင်ပါသည်။ ။

သူသည် အတိတ်မေ့သောသူတစ်ယောက် ဖြစ်ခဲ့ပါလျှင် ဘယ်လော
ကများ ကောင်းလိမ့်မလဲလို့ တွေးမိသည်။ ။

အတိတ်ဆိုးများကနေ လွတ်မြောက်လိုလွတ်မြောက်ငြား ပြေးခဲ့
သော်လည်း လူသာ ဖတ်ဖတ်မောပြီး မေ့ဖျောက်နိုင်စွမ်း မရှိပါလား။

နီနီဆိုသော အမည်လေးနှစ်လုံးက သူမရဲ့ စိတ်တွေ ယောက်ယက်ခ
တ်ပြီး တည်ငြိမ်မှုကင်းစေအောင် လှုပ်ရှားစေသည်။ ။ ဘယ်အရာကိုမျှ မိ
မိရရ ဆုပ်ကိုင်၍ မရအောင် စိတ်တွေက တုန်လှုပ်ချောက်ချားဆောက်
တည် ရာမရ ဖြစ်ခဲ့သည်။ ။

(၂)

ချိုလေးနွယ်သည် ရန်ကုန်မြို့သို့ ရောက် လာပြီး စာဝတ်နေရေးအတွက် မိနီမားကက်တစ်ခုတွင် အရောင်းစာရေး ဝင်လုပ်သည်။ ။

အပြင်ဘော်ဒါဆောင်တစ်ခုမှာ ငှားနေပြီး နေရေးထိုင်ရေးကို ဖြေရှင်းနေရသည်။ ။ ထိုအဆောင်သို့ အဆောင်ပိုင်ရှင်ရဲ့ သူငယ်ချင်း ဒေါ်မေစုသည် မကြာခဏ လာရောက်လည်တတ်သည်။ ။

ချိုလေးနွယ်နှင့် ဒေါ်မေစုတို့ သည် မကြာခဏ ဆုံမိကြသည်။ ။ ဆုံတွေ့မိလေတိုင်း ဒေါ်မေစုက ချိုလေးနွယ်ကို သတိထားမိသည်။ ။ ရုပ်ကလေးက မွတ်စင်နေအောင် ချောမွေ့သလောက် သူ့မျက်နှာမှာ အပျော်တွေ ပျောက်နေသည်။ ။

စိတ်မချမ်းမြေ့မှု၊ ကြေကွဲမှု၊ ဝမ်းနည်းမှု အရိပ်အယောင်များက ချိုလေးနွယ်ရဲ့ မျက်နှာပေါ်ဝယ် အမြဲ လွှမ်းမိုးနေသည်။ ။

တစ်နေ့မှာ အဆောင်ပိုင်ရှင်က သူတို့ အပြင်သွားစရာရှိ၍ ချိုလေးနွယ်ကို အိမ်စောင့်ပေးပါဆို၍ ချိုလေးနွယ်က အိမ်သွားစောင့်ပေးနေရသည်။ ။

ထိုအချိန်မှာ ဧည့်သည် တစ်ယောက် ရောက်လာသည်။ ။ ချိုလေးနွယ်က တံခါးဖွင့်ပေးလိုက်စဉ် ဒေါ်မေစု ကိုတွေ့ရသည်။ ။

"မသက်တို့ ရောကွယ့်"

"မမသက် အပြင်သွားပါတယ်"

"ဟုတ်လား၊ ဘယ်အချိန်လောက် ပြန်ရောက်မလဲ"

"ရောက်ခါနီးပါပြီ၊ ခဏစောင့်ပါလား"

"သိပ်မကြာဘူးဆိုရင် စောင့်မယ်လေ"

ဒေါ်မေစုက အိမ်ထဲသို့ ဝင်ရင်းပြောသည် ။ ဒေါ်မေစုအား မျက်မှန် တန်းမိနေ၍ ချိုလေးနွယ်က အိမ်ထဲ ခေါ်ပြီး ဧည့်ခံသည် ။

"မမနာမည်က ဒေါ်မေစုတဲ့ ၊ ညီမရဲ့ နာမည်ကရောကွယ်"

"ချိုလေးနွယ်ပါ"

"နာမည်လေးကလဲ၊ လူလိုပဲ လှတယ်"

လျှပ်တစ်ပြေး ရှက်ပြီးလေးကိုသာ ချိုလေးနွယ်ရဲ့ မျက်နှာပေါ်မှာ တွေ့လိုက်ရပြီး ညှိုးနွမ်းမှုတွေက နေရာပြန်ယူလာပြန်သည် ။ ချိုလေးနွယ်ကို စိတ်ဝင်စားနေသော ဒေါ်မေစုက မေးသည် ။

"ချိုလေးနွယ်က အဆောင်နေတယ်ဆိုတော့ ရန်ကုန်က မဟုတ်ဘူး ထင်တယ်"

"ဟုတ်ပါတယ်၊ နယ်ကပါ"

"အလုပ်ရော ဘာလုပ်လဲ"

"မိနီမားကက်မှာ အရောင်းစာရေးပါ"

"ဪ ... ဟုတ်လား"

"မမက မြင်မြင်ချင်း ချိုလေးနွယ်ကို ခင်ပါတယ်ကွယ်"

"ဟုတ်ကဲ့၊ လေးနွယ်ကလဲ ခင်တတ်ပါတယ်"

"မသက်နဲ့ မမက ငယ်သူငယ်ချင်းတွေလေ၊ သိပ်ခင်ကြတာ။ ဒါကြောင့် တစ်ယောက်အိမ်တစ်ယောက် က ကူးနေကြတာပေါ့"

"ဪ"

"မသက်က အပျိုကြီးဖြစ်ပေမယ့် မမက အိမ်ထောင်နဲ့ ကွယ့်၊ လူပျိုပေါက် သားတစ်ယောက်ရှိတယ်"

ဒေါ်မေစုက ချိုလေးနွယ်ကို ခင်ချင်၍ စကားမရှိ စကားရှာပြီး၊ သူ့အကြောင်းကို ပထမဦးဆုံးအကြိမ် လမ်းခင်းပေးလိုက်သည်။ ။

"သားလေးတစ်ယောက်ကို မမရော၊ သူ့အဖေပါ သိပ်ချစ်ကြပါတယ် ။ အဖေကဆို သားနဲ့ သူငယ်ချင်း ပေါင်း ပေါင်းတယ်၊ သားကလဲ လိမ်မာပါတယ်။ ဒီနှစ် ဆယ်တန်းဖြေထားတယ်လေ"

"ဪ ... ဟုတ်ကဲ့"

"ညီမ အလုပ်လုပ်ရတာကော အဆင်ပြေရဲ့ လား"

"ပြေလှတယ်လို့ တော့ မဟုတ်ပါဘူး၊ တခြားအလုပ်မရသေးတော့လဲ ဒီအလုပ်ကို မှေးလုပ်နေတာပါ"

"ချိုလေးနွယ်က ဘာအလုပ်လုပ်ချင်လို့လဲ"

"ကုမ္ပဏီတို့ ဘာတို့ မှာ လုပ်ချင်တာ"

"ဟုတ်လား၊ ဘာတွေ လုပ်တတ်သလဲ"

"လက်နှိပ်စက်တို့၊ ကွန်ပျူတာတို့ တတ်ပါတယ်"

"ဒါဆို ဟန်ကျတာပေါ့၊ ချိုလေးနွယ်အတွက် မမအလုပ်ရှာပေးမယ်"

"ဟုတ်ကဲ့၊ ကျေးဇူးတင်ပါတယ် မမ"

ဒေါ်မေစုနှင့် စကားပြောနေစဉ်မှာ ပဲ အဆောင်ပိုင်ရှင် မသက်ပြန်
ရောက်လာသည်။ ဒေါ်မေစုကို နှုတ်ဆက်ပြီး၊ ချိုလေးနွယ်က သူ့အခန်း
ကို ပြန်လာခဲ့သည်။

"ချိုလေးနွယ်နဲ့ သူငယ်ချင်း လေပေးဖြောင့်နေတယ်မဟုတ်လား"

"ဟုတ်တယ်၊ အဲ့ဒီမိန်းကလေးကို ကြည့်ရတာ တစ်မျိုးပဲနော်၊ ရွှင်ရွှင်
ပျပျမရှိဘူးနော်"

"ဟုတ်တယ်၊ အဆောင်မှာ သူက ဘယ်သူနဲ့ မှ လဲ မရောဘူး။ တစ်
ယောက်တည်း သီးသန့်နေတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ရိုးသားတယ်၊ ဒါကြောင့် သက်
အပြင်တွေဘာတွေ သွားချင်ရင် သူ့ကိုပဲ အိမ်စောင့်ခိုင်းတယ်"

"ချိုလေးနွယ်မှာ ဘယ်လိုဒုက္ခတွေ၊ သောကတွေရှိလဲမသိဘူး၊ ငါကူ
ညီချင်လိုက်တာဟယ်"

"မေစုတို့ က လုပ်ချလိုက်ပြန်ပြီ၊ ကိုယ်နဲ့ ဘာမှ မဆိုင်တဲ့ လူကိုလဲ စိ
တ်ဝင်စားလိုက်ပြန်ပြီလား၊ အတော်လဲ စပ်စုနိုင်ပါလားဟယ်"

ဒေါ်သက်က ဒေါ်မေစုကို နောက်ပြောင်ကျီစယ်နေသည်။ သူတစ်ပါး
ပေါ်တွင် စာနာကူညီတတ်ပြီး သူများ ဒုက္ခကို သူဒုက္ခလုပ်တတ်သော
ဒေါ်မေစုရဲ့ အကြောင်းကို ဒေါ်သက်အသိဆုံးပါ။

"တကယ်ပါဟယ်၊ အဲ့ဒီ ချိုလေးနွယ်လေးက ချစ်စရာလေး၊ ဒီလော
က်လှတဲ့ မိန်းကလေးမှာ ဘာ စိတ်ညစ်တွေရှိလဲ မသိဘူးနော်"

"အေးအေး၊ အလုပ်မရှိ အလုပ်ရှာပြီး သူများကိစ္စ ကိုယ့်ကိစ္စလုပ်နေ
တဲ့ ရှင့်ကို လူမှုထူးချွန်ဆုပေးမယ်"

"သူ့ကို ကူညီချင်စိတ်တွေ အရမ်းပေါက်နေတယ်"

"ဘာတွေများ ကူညီဦးမလို့ လဲ"

"သူက ကုမ္ပဏီမှာ အလုပ်လုပ်ချင်တာတဲ့ "

"ဪ ... ဟုတ်လား၊ အဲ့ဒါလဲ မေစုတို့ က သိလိုက်ပြန်ပြီပေါ့"

"ဟုတ်တယ်၊ ဒါ့ကြောင့် ကိုအောင်မြင့်ကို ပြောပြီး၊ သူ့အတွက် အလုပ်ရှာခိုင်းမလို့ "

ဒေါ်မေစုက သူ့ရဲ့ ခင်ပွန်းကို ချီလေးနွယ်အတွက် အလုပ်ရှာခိုင်းရန် စိတ်ကူးထားသည်။ ။

"ရှင်က ကိုယ့်ဟာကိုယ် အပိုလုပ်တွေလုပ်ရတာ အားမရသေးလို့ ယောက်ျားကိုလဲ ခိုင်းဦးမယ်ပေါ့"

"တစ်ဖက်သားကို ကူညီတာ အပိုအလုပ်မဟုတ်ပါဘူးအေ"

ဒေါ်သက်က ဒေါ်မေစုကို နောက်ပြောင်ကျီစယ်ရင်းနှင့် ရယ်နေသည်။ ။ ဒေါ်မေစုက ခဏတစ်ဖြုတ် စကားပြောပြီး ပြန်သည်။ ။ ဒေါ်သက်က မပြန်ခင် မှာ လိုက်သေးသည်။ ။

"သူငယ်ချင်းရယ် ချီလေးနွယ်ကို ကူညီနိုင်ရင် ကူညီလိုက်ပါ"

"စိတ်ချ၊ ပြန်ရောက်တာနဲ့ ကိုအောင်မြင့်ကိုပြောမယ်"

ဒေါ်မေစုက အငှားကားတစ်စီးငှားပြီး ပြန်သွားသည်။ ။ ချီလေးနွယ်က သူ့အခန်းသို့ပြန်ပြီး အခန်း အောင်းရင်းနှင့် တွေးနေသည်။ ။

"မမမေစုက ငါ့ကို ကူညီမယ်ဆိုတာ တကယ်ပြောသွားတာလား မသိဘူး"

"ကုမ္ပဏီတစ်ခုခုမှာ အလုပ်ရအောင် ပြောပေးနိုင်ရင် သိပ်ကောင်းမှာပဲ"

ကိုယ့်မြို့ကိုယ့်ရွာ မဟုတ်သော ရန်ကုန်မှာ တစ်ယောက်တည်း ရပ်
တည်နေရသည် မို့၊ အလုပ်အကိုင် ကောင်းကောင်း လေးတစ်ခုကို ချို့
လေးနွယ်က အလွန်လိုအပ်နေသည်။ ။

"ရန်ကုန်ရောက်တာ ငါးလရှိပြီ၊ ရတဲ့ လခနဲ့ မလောက်လို့ ပါလာတဲ့
ငွေလေးထုတ်သုံးတာ သိပ်မကျန် တော့ဘူး၊ ဒီငွေမကုန်ခင် လခကောင်း
ကောင်း နဲ့ အလုပ်တစ်ခုရမှ ဖြစ်မယ်"

"အဲဒီ အလုပ်ရပြီးမှ ပဲ၊ ဖေဖေဆီကို ငါ ဘယ်မှာ ရှိတယ်ဆိုတာ ပြော
မယ်"

"ဖေဖေဆီကနေ ကိုကိုသက် ငါဘယ်မှာ ရှိတယ်ဆိုတာ သိလို့ မဖြစ်
ဘူး"

ကိုကိုသက်ဆိုသော သက်ဆွေဟိန်းရဲ့ အကြောင်းကို တွေးရင်းနှင့် ၊
နောက်ပါးက နီနီရဲ့ ရုပ်သွင်က ကပ် လျက်ပါလာသည်။ ။

"ဟင့်အင်း၊ ကိုကိုသက်ကိုလဲ သတိမရချင်ဘူး၊ နီနီကိုလဲ သတိမရချင်
ဘူး၊ ငါကြောက်တယ်၊ အရမ်းကြောက်တယ်"

မျက်ဝန်းထဲမှာ ထင်ဟပ်လာသော ပုံရိပ်များ ပျောက်ကွယ်သွားအောင်
မျက်လုံးကို တင်းတင်းပိတ်ထား သည်။ ။ စိတ်လှုပ်ရှားမှုကြောင့် အသက်
ရှူသံတွေ မြန်လာသည်။ ။ တစ်ကိုယ်လုံး ဇောချွေးတွေ ပြန်လာသည်။
။

ထိုနေ့ည စိတ်လှုပ်ရှားချောက်ချားစွာနှင့် သူတော်တော်နှင့်
အိပ်မပျော်နိုင်တော့ပါ။

ချိုလေးနွယ်က နောက်တစ်နေ့နံနက် စိတ်ရွှင်လန်းကြည်လင်ခြင်းမရှိဘဲ အိပ်ရာကနေ နိုးလာသည် ။ အလုပ်သွားရမှာ မို့ မြန်မြန်ရေမိုးချိုးပြင်ဆင်လိုက်သည် ။ ချိုင့်ဆွဲစား၍ ထမင်းချိုင့် ရောက်လာသည် နှင့် ယူပြီး ဆိုင်သို့ ထွက်လာခဲ့သည် ။

လိုင်းကားကို တိုးကြိတ်စီးပြီး ဆိုင်သို့ အရောက်လာခဲ့သည် ။ ဆိုင်ဝရောက်တော့ လက်ကနာရီကို ငဲ့ကြည့်လိုက်သည် ။ အလုပ်ချိန်နှစ်မိနစ်တောင် နောက်ကျနေပြီ။

သူ့ရဲ့ အရောင်းကောင်တာဆီသို့ သွက်သွက်လေးလျှောက်ခဲ့သည် ။ ဆိုင်မန်နေဂျာရဲ့ အဆူခံလွတ်အောင် ထမင်းချိုင့် ခြင်းတောင်းကိုချပြီး သွက်သွက်လေးလှုပ်ရှားလိုက်သည် ။

ဝယ်သူများ နှင့် အလုပ်များ နေ၍ ချိုလေးနွယ်ရဲ့ ခေါင်းထဲသို့ ဘာအတွေးမှ ဝင်မလာသေးပါ။ အားလပ် သွားသည့် အချိန်မှာ မဖိတ်ခေါ်ရဘဲ အတိတ်က ဖြစ်ရပ်များ ဝင်လာသည် ။

ထိုသို့ အတိတ်ဖြစ်ရပ်များ ဖိစီးလေတိုင်း၊ ချိုလေးနွယ်ရဲ့ စိတ်နှလုံးက ချိုးကျပြီး မျက်နှာကပါ အုံ့မှိုင်း သွားသည် ။ တိတ်တဆိတ် အိမ်မှ ထွက်လာခဲ့သည် မှာ ခြောက်လပင် ရှိနေပြီ။

"ဖေဖေတစ်ယောက် ငါ့အတွက် စိတ်သိပ်ပူနေရှာမှာ ပဲ"

ဖခင်ကြီးကို ပြေးပြီး သတိရကာ၊ သူ့ကြောင့် ဖခင်ကြီး ပူပင်သောက ရောက်နေမည်ကို စိတ်မကောင်း ပါ။

ချိုလေးနွယ် ငယ်စဉ်ကတည်းက မိခင်ကွယ်လွန်ခဲ့သည် ။ ဦးခင်မောင်ဝင်းသည် ဒုတိယအိမ်ထောင် ဒေါ်မေသူကို မယားကြီးဆုံးပြီး သုံးနှစ်

အကြာမှာ အိမ်သို့ခေါ်လာခဲ့သည်။ ။

စိတ်သဘောထား ပြည့်ဝသော ဒေါ်မေသူသည် မိထွေးဖြစ်သော်လည်း ချိုလေးနွယ်ကို သမီးအရင်းနှင့် မခြား ပြုစုစောင့်ရှောက်ခဲ့သည်။ ။ ဦးခင်မောင်ဝင်းက နောက်ထပ်သားသမီးမထွန်းကားခဲ့သဖြင့် ချိုလေးနွယ်က တစ်ဦးတည်းသောသမီးဖြစ်ခဲ့သည်။ ။

"ငါ့အတွက် အားလုံးစိတ်ပူနေကြမှာ ပဲ၊ ဒီနေ့ ဖေဖေတို့ ဆီ စာရေးလိုက်ဦးမယ်"

ဈေးဝယ်သူတစ်ယောက်ရောက်လာ၍ ချိုလေးနွယ်ရဲ့ အတွေးစတွေ ပြတ်တောက်သွားသည်။ ။ ဝယ်သူ များ ဆက်တိုက်ကျလာသဖြင့် ချိုလေးနွယ်က ဂျင်ခြေလည်နေသည်။ ။

လိုင်းကားကို တိုးစီးပြီး အဆောင်ပြန်ရောက်တော့ အတော်လေး မောပန်းနေသည်။ ။ ရေမိုးချိုးပြီး အသင့် ရောက်ရှိနေသော ထမင်းချိုင့်ကို ဖွင့်စားသည်။ ။ အားလုံးကိစ္စများ ပြီးစီးမှ ဖခင်ကြီးထံသို့ စာရေးလိုက်သည်။ ။ သူ ဘယ်မှာ ရှိသည် ၊ ဘာအလုပ်အကိုင် လုပ်နေသည် ကိုပါ ထည့်၍ ရေးလိုက်သည်။ ။

သည် စာရလျှင် မိဘတွေ စိတ်သက်သာရာ ရသွားမည်ဆိုတာ တွေးမိပြီး သူ့ရဲ့ စိတ်တွေလည်း ပေါ့ပါး သွားသည်။ ။

ဆိုင်ပိတ်ရက် အဆောင်မှာ လျှော်ဖွပ်နားနေသည်။ ။ တစ်ပတ်လုံး အလုပ်တွေကို စုလုပ်ပြီး ချိုလေးနွယ် မောနေသည်။ ။ အခန်းထဲမှာ ရှိသော

တစ်ခုတည်းသော ကုလားထိုင်ပေါ်ထိုင်ပြီး နားနေစဉ် အခန်းတွင်းသို့ ဒေါ်မေစု ဝင်လာသည်။ ။

သူ့အခန်းကို ဒေါ်မေစုက တစ်ခါမျှ မရောက်လာခဲ့ဖူးပါ။ ဒေါ်မေစုကို ရုတ်တရက် တွေ့လိုက်ရ၍ ချိုလေးနွယ် အံ့ဩသွားသည်။ ။

"ချိုလေးနွယ် ဘာတွေလုပ်နေတာလဲ"

"ဟင် ... မမ ထိုင်ပါဦး"

တစ်ခုတည်းသော ကုလားထိုင်ကို ဖယ်ပေးပြီး ထိုင်ခိုင်းလိုက်သည်။ ။

"အိမ်မှာ ဒီနေ့ မုန့်ဟင်းခါးချက်စားလို့ သက်ကိုလာခေါ်တာ၊ ချိုလေးနွယ်ပါ လိုက်ခဲ့ပါလားဟင်"

"မလိုက်တော့ပါဘူး ... မမရယ်"

"မသက်လဲ လိုက်မှာ လေ၊ ချိုလေးနွယ်ကို ရအောင်ခေါ်ကြည့်ဆိုလို့ မမစုက လာခေါ်တာပါကွယ်"

"မလိုက်တော့ပါဘူး မမစုရယ်"

"ကဲပါ ချိုလေးနွယ်ရယ်၊ မမစုရဲ့ ခင်မင်မှုကို မငြင်းဆန်ပါနဲ့ လိုက်ခဲ့ပါကွယ်"

ဒေါ်မေစုက အတင်းကြီးခေါ်နေသည်။ ။ ချိုလေးနွယ်က ငြင်းရတာ အားနာ လာပြီး လိုက်သွားရန် သဘောတူသည်။ ။

"သက်ဆီမှာ စောင့်နေမယ်၊ အဝတ်အစားလဲပြီး၊ လာခဲ့နော်"

"ဟုတ်ကဲ့ ... မမစု"

ချိုလေးနွယ်က အဝတ်အစားလဲ ပြင်ဆင်ပြီး ခြံရဲ့ ရှေ့ဘက်မှာ ရှိသော အိမ်နှစ်အိမ်ဆီသို့ ထွက်လာခဲ့ သည်။ ။

"အဆင်သင့်ဖြစ်ရင် သွားကြမယ်နော်"

ဒေါ်မေစုရဲ့ ကားက အသင့်စောင့်နေသည် ။ ကားပေါ်သို့ ချိုလေးနွယ်က တက်လိုက်သည် ။ ဒေါ်မေစုက ကားမောင်းသူ၊ သူ့ရဲ့ ခင်ပွန်း ဦးအောင်မြင့်နှင့် မိတ်ဆက်ပေးသည် ။

"ချိုလေးနွယ်၊ ဒါ မမစုရဲ့ ခင်ပွန်း ဦးအောင်မြင့်တဲ့ "

"ဟုတ်ကဲ့"

"ဟိုဘေးကတစ်ယောက်ကို မိတ်ဆက်ပေးဦးလေ၊ သူ့ကို တစ်ခါမှ မမြင်ဖူးဘူး"

ဦးအောင်မြင့်က ဒေါ်သက်ကို ကြည့်ပြီး ရယ်ဟဟနှင့် ပြောသည် ။

"အဲ့ဒီ ကိုအောင်မြင့်ကြီးကလေ၊ ဒီအသက်အရွယ်ရှိပြီ၊ အရွတ်အနောက်က မပျောက်သေးဘူး"

"သူကတော့ သေတဲ့ အထိ ပျောက်မှာ မဟုတ်ဘူး ၊ သားကလဲ သူ့ခြေရာနင်းနေပြီလေ"

"ဟုတ်လား၊ သူ့ကြည့်တော့ အေးပုံအေးလျက်နဲ့ "

"ဘာလဲ၊ မသက်က ကိုယ့်ကို အအေးဘူးလို့ ဆိုလိုက်တာလား"

"ဟုတ်ပါ့ရှင်၊ သွယ်ဝိုက်တဲ့ နည်းနဲ့ တိုက်ရိုက်ပြီးကို ပြောလိုက်တာရှင်"

ပြောပြီး အားလုံးပြိုင်တူ ရယ်ကြသည် ။ သူတို့ ကိုကြည့်ပြီး ချိုလေးနွယ်က စိတ်ထဲကနေ ဝေဖန် နေသည် ။

"သူတို့ ကို ကြည့်ရတာ၊ ပြောမနာဆိုမနာနဲ့ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် သိပ်ခင်ကြပုံပဲ"

တစ်ယောက်နှင့် တစ်ယောက် နောက်ပြောင်ကျီစယ်သည့် စကားများကို ကြားရပြီး၊ ချိုလေးနွယ်ပါ ရောယောင် ရယ်မိသည် ။ ဒေါ်မေစုတို့ အိမ်သို့ ရောက်မှန်းမသိ ရောက်လာကြသည် ။

"မမစုရဲ့ အိမ်ရောက်ပြီ၊ ချိုလေးနွယ် ... လာ ... ထိုင်ကြဦး"

ဒေါ်မေစုက ချိုလေးနွယ်တို့ ကို ဧည့်ခန်းမှာ ထိုင်ခိုင်းသည် ။

"မေမေတို့ ကလဲဗျာ၊ သွားလိုက်တာ အကြာကြီးပဲ"

အိမ်ခန်းထဲက ထွက်လာသော ဆယ့်ခုနစ်နှစ်အရွယ်ရှိ နိုင်ဦးက မိခင်ကို လှမ်းပြောရင်းကနေ ချိုလေး နွယ်ကို တွေ့ပြီး ဂျီကျနေသောမျက်နှာက အချိုးပြောင်းသွားသည် ။

"သားလေး၊ ဒီမှာ မမချိုလေးနွယ်ကို နှုတ်ဆက်လိုက်ပါဦး၊ သူက မမစုရဲ့ သား နိုင်ဦးလေ"

ချိုလေးနွယ်နှင့် နိုင်ဦး တစ်ဦးကိုတစ်ဦး အသိအမှတ်ပြုသော အပြုံးတွေနှင့် ပါ။

"မမက ငယ်ငယ်ပဲရှိသေးတာ၊ ဘယ်လိုလုပ် အဘွားကြီးတွေနဲ့ မိတ်ဆွေဖြစ်နေတာလဲ"

နိုင်ဦးက ဒေါ်သက်ကို လှမ်းကြည့်လိုက်ရင်းနှင့် ပြောင်စပ်စပ်မျက်နှာဖြင့် ပြောသည် ။

"ဟင် ... ငါတို့ ကို မင်းက အဘွားကြီးတွေလို့ ပြောတာလား ငနိုင်ရဲ့"

ဒေါ်သက်က အံတကြိတ်ကြိတ်နှင့် ဒေါသဖြစ်ဟန်ဆောင်ပြီး နိုင်ဦးကို မေးသည် ။

"ဘွားတေး၊ အဘွားကြီး မဟုတ်ပါဘူး၊ အန်တီသက်က မစွဲတဲ့ အပျို
ဟိုင်းကြီးလေ၊ မေ့သွားလို့ "

"အေး၊ နောက်မမေ့အောင် ဗိုက်ခေါက်ဆွဲလိမ်မယ်"

ဒေါ်သက်က ဗိုက်ခေါက်ဆွဲရန် သူ့လက်ကြီးက နိုင်ဦးရဲ့ ဗိုက်နားသို့
ဝဲလာသည်။ ။ နိုင်ဦးက ရယ်မောရင်း နှင့် လှည့်ပတ်ရှောင်လိုက်သည်။ ။

ဒေါ်မေစုက ချိုလေးနွယ်တို့ အား ဧည့်ခန်းထဲမှာ ထားခဲ့ပြီး၊ မုန့်ဟင်း
ခါးပွဲများ ပြင်ရန် ထမင်းစားခန်းသို့ ဝင်သွားသည်။ ။ နိုင်ဦးက ဒေါ်သက်
ကို နောက်ပြောင်နေရင်းကနေ အတွင်းခန်းသို့ လှမ်းပြီး အော်သည်။ ။

"မေမေရေ၊ မုန့်ဟင်းခါး ဒီနေ့စားမှာ နော်"

ပြင်ဆင်နေသည် က ကြာသည် ဆိုပြီး အမေကို နောက်ပြောင်နေသ
ည်။ ။

"အေးပါဟဲ့၊ ပြီးပါပြီ"

"သားရာ၊ မင်းအမေအကြောင်းလဲ သိသားနဲ့၊ ရှင်ဘုရင်တစ်ခါထွက်
ပဲကြီးတစ်လှေချက် မဟုတ်ဘူး ကွ၊ မင်းအမေ စားဖို့ တစ်ခါပြင်ရင်
ပဲကြီးဆယ်လှေချက်ပဲ"

ဒေါ်မေစုက ထွက်အလာ ထိုစကားကိုကြားပြီးရန်ထောင်သည်။ ။

"အတင်းပြောမနေနဲ့၊ ပြင်ပြီးပြီ ... လာစားတော့"

"ချိုလေးနွယ်ရေ၊ လာကွ၊ ဒီအိမ်မှာ ဟန်ဆောင်တဲ့ လူက ငတ်မှာ ပဲ"

ဦးအောင်မြင့်က ရယ်မောပြောဆိုပြီး ထမင်းစားခန်းဆီသို့ သားရဲ့
လက်ကိုဆွဲကာ ဝင်သွားသည်။ ။

"လာ၊ ချိုလေးနွယ်၊ ဒီအိမ်မှာ ဘာမှ အားနာစရာမလိုဘူးနော်"

ဒေါ်မေစုက ချိုလေးနွယ်ရဲ့ လက်ကိုဆွဲပြီး ပျူငှာစွာခေါ်သည်။ ။

စားသောက်ရင်းနှင့် ဦးအောင်မြင့်တို့ သားအဖက အရွတ်အနောက်
တွေနှင့် အပြန်အလှန် ပြောဆိုနေ၍ ဒေါ်မေစုတို့ မိသားစုကို ချိုလေးနွယ်က ခင်မင်သွားသည်။ ။ သူတို့ နှင့် တွေ့ဆုံပြောဆိုနေရသည့် အချိန်မှာ
ချိုလေးနွယ်ရဲ့ ရင်ထဲက ဝေဒနာများ ပေါ့ပါးနေသည်။ ။

ညနေစောင်းမှ ဒေါ်သက်နှင့် ချိုလေးနွယ်ကို ဒေါ်မေစုက ပြန်လိုက်ပို့
ပေးသည်။ ။

"မမစုတို့ အိမ်ကို မကြာမကြာ လာလည်နော် ... ချိုလေးနွယ်"

"ဟုတ်ကဲ့ပါ ... မမစု"

"ကျွန်တော်တို့ အိမ်က မိသားစုနည်းတော့ ဧည့်သည် မျှော်တာဗျ"

မပြန်ခင် နိုင်ဦးပြောလိုက်သော စကားက ချိုလေးနွယ်ရဲ့ ရင်ကို နွေး
ထွေးစေပြန်သည်။ ။

အဆောင်ပြန်ရောက်ပြီး ဒေါ်မေစုတို့ မိသားစုအကြောင်း တွေးရင်းနှ
င့် နွေးထွေးပျော်ရွှင်စွာနေခဲ့ရသော ဘဝလေးကို ပြန်ပြောင်းအောက်မေ့
နေသည်။ ။

(၃)

ချိုလေးနွယ်ရဲ့ ဖခင် ဦးခင်မောင်ဝင်းထံမှ စာရောက်လာသည်။ သမီးထံမှ အဆက်အသွယ်ရ၍ စိတ်အေး ရပြီဖြစ်ကြောင်း ရေးသည်။ ချိုလေးနွယ် တားထားသလို သူ့ရဲ့ လိပ်စာကို သက်ဆွေဟိန်းကို မပေးသည့် အကြောင်းများကိုပါ ထည့်ရေးထားသည်။

သက်ဆွေဟိန်းသည် မကြာခဏ သူတို့ ထံရောက် လာပြီး ချိုလေးနွယ်ရဲ့ သတင်းကို စုံစမ်းသည်။ သက်ဆွေဟိန်းကို ကြည့်ရသည် မှာ ချိုလေးနွယ်အတွက် ခံစားနေရသည် လို့ ဦးခင်မောင်ဝင်းက ထည့်ရေးသည်။

သက်ဆွေဟိန်းရဲ့ အကြောင်းကို သိရပြီး၊ ချိုလေးနွယ်ရဲ့ ရင်ထဲမှာ လွမ်းဆွတ်တမ်းတခြင်းများ ဖြစ်လာ ပြန်သည်။ နောက်ဆက်တွဲ ချိုလေးနွယ် ခံစားရခြင်းက စိတ်ထောင်း၍ ကိုယ်ကြေခြင်းပါပဲ။

သက်ဆွေဟိန်းကို ကြိုးစား၍ မေ့လိုက်တိုင်း သက်ဆွေဟိန်းက သူ့ရဲ့ အသိထဲသို့ ပို၍ တိုးဝင်လာ သည် ကို ခံစားရပြန်သည်။ နီနီရဲ့ အကြောင်းကို တွေးမိပြန်တော့ အသက်ရှူပင် ကျပ် လာပြီး ချောက်ချားစွာ ခံစားလိုက်ရပြန်သည်။

ထိုနေ့ညက စိတ်တည်ငြိမ်မှု ကင်းမဲ့စွာနှင့် အိပ်ရာသို့ဝင်သည်။ အိပ်ပျော်ခြင်းက ချိုလေးနွယ်နှင့် အဝေးမှာ ပါ။

သက်ဆွေဟိန်းရဲ့ မျက်နှာကို တဝဲဝဲမြင်ယောင်မိပြီး၊ သက်ဆွေဟိန်း
ကို တမ်းတစိတ်များက ချိုလေးနွယ် ကို ဖိစီးနှိပ်စက်နေပါသည်။ ။

နောက်တစ်နေ့နံနက် မိုးလင်းတော့ ချိုလေးနွယ်က ထိုင်မှိုင်းစွာနှင့်
အိပ်ရာမှ နိုးသည်။ ။ အလုပ်ကို သွား ချင်စိတ်မရှိအောင် စိတ်တွေက
လေးလံထိုင်းမှိုင်းနေသည်။ ။

"မလုပ်မသွားလို့ မဖြစ်ပါဘူး၊ တော်ကြာ မန်နေဂျာက ပြဿနာ ရှာ
နေဦးမယ်"

ကိုယ်ထဲ ရှိသမျှအားတွေ စုစည်းပြီး၊ လိုင်းကားကိုတိုးစီးကာ ဆိုင်သို့
ထွက်လာခဲ့သည်။ ။ တစ်နေ့လုံး အရယ်အပြုံးမရှိ၊ သံပတ်ပေးထားသော
စက်ရုပ်တစ်ရုပ်လို လှုပ်ရှားပြီး အိမ်ပြန်လာခဲ့သည်။ ။

ညစာကို စားချင်စိတ် သိပ်မရှိ၍ အနည်းအကျဉ်းပင်စားပြီး၊ အိပ်ရာ
ထဲ စောစောဝင်သည်။ ။

ဝိတ်ရက်နေ့မှာ ဒေါ်မေစုက အဆောင်သို့ ရောက်လာသည်။ ။ ချိုလေး
နွယ်ရဲ့ အခန်းသို့ လာလည်သည်။ ။

"ဟော ... မမစုပါလား"

"မသက်ဆီ လာတာ၊ မသက်က မရှိဘူး"

"ဟုတ်တယ်၊ မမသက် အပြင်သွားတယ်"

"ချိုလေးနွယ် ဘာတွေလုပ်နေတာလဲ"

"အားရက်မို့ လျော်ဖွပ်ရေချိုးပြီး နားနေတာပါ"

"အိမ်ကို လိုက်လည်လေ"

"မလည်တော့ပါဘူး မမစုရယ်"

"လိုက်ခဲ့ပါ၊ ကိုအောင်မြင့်ကလဲ ချိုလေးနွယ်နဲ့ တွေ့ချင်နေတယ်၊ အလုပ်ကိစ္စပြောမလို့ တဲ့ "

"ဟုတ်လား၊ အလုပ်ကိစ္စဆိုရင် လေးနွယ်သိချင်တယ်"

"ဒါကြောင့် လိုက်ခဲ့လို့ ပြောတာပေါ့"

"ခဏစောင့်နော်၊ လေးနွယ် အဝတ်အစားလဲလိုက်ဦးမယ်"

"ပြီးရင် ထွက်ခဲ့နော်၊ အိမ်ရှေ့မှာ စောင့်နေမယ်"

"ဟုတ်ကဲ့ပါ ... မမစု"

သူ့အတွက် အလုပ်ကိစ္စဆို၍ ချိုလေးနွယ်က အားတက်သရောနှင့် မြန်မြန်ပြင်ဆင်လိုက်သည် ။ သည် တစ်ခေါက် ကားမောင်းသူက နိုင်ဦးပါ ။

"မောင်လေးက ကားမောင်းလာတာကိုး"

"ဟုတ်တယ် မမလေးနွယ်၊ ဒီနေ့ မေမေက ဒရိုင်ဘာအိုအိုကြီးကို မကြိုက်လို့ ချောချောပျိုပျို ဒရိုင်ဘာ ငှားလာတာ"

"အေးအေး၊ အိမ်ရောက်မှ မင်းအဖေကို ပြန်တိုင်မယ်"

ဒေါ်မေစုက စပ်ဖြီးဖြီးနှင့် သားကို စိတ်ဆိုးခြင်းမဟုတ်သော ကြိမ်းဝါးမှုနှင့် ကြိမ်းဝါးလိုက်သည်။ ။

"မေမေရာ သားနဲ့ မေမေက ဆွေမျိုးအရင်းကြီးပါ။ ကြားထဲက ကတုန်းကတိုက်လုပ်တာ မကောင်း ပါဘူး"

"ကောင်စုတ်လေး၊ ကားကောင်းကောင်း မောင်း လျှောက်ပြီး ရွတ်နောက်မနေနဲ့ "

ဒေါ်မေစုက နိုင်ဦးကို လှမ်းထုပြီး ပြောသည်။ ။ ချိုလေးနွယ်က အစအနောက်သန်သော သားနှင့် ဒေါ်မေစုကို သဘောကျစွာ ရယ်နေသည်။ ။

"အိမ်မှာ ပဲ ထမင်းစားရမယ်နော်၊ ချိုလေးနွယ်"

"မစားတော့ပါဘူး မမစု"

"စားပါ မမလေးနွယ်ရာ၊ မမလေးနွယ်မှ မစားရင် သွန်ပစ်ရမှာ နှမြောစရာကြီး"

နိုင်ဦးက လှမ်းနောက်ဖြစ်အောင် နောက်လိုက်သေးသည်။ ။ ပြောဆိုရင်းနှင့် ဒေါ်မေစုတို့ အိမ်သို့ ရောက် လာသည်။ ။ ဧည့်ခန်းထဲမှာ ဦးအောင်မြင့်က ရှိနေသည်။ ။

"လာဟေ့၊ ချိုလေးနွယ်"

ဦးအောင်မြင့်က ဖော်ရွေစွာ လှမ်းခေါ်သည်။ ။ ချိုလေးနွယ်က ဆက်တီမှာ ဝင်ထိုင်သည်။ ။

"ချိုလေးနွယ်က ကုမ္ပဏီတစ်ခုခုမှာ လုပ်ချင်တယ်ဆို"

"ဟုတ်ပါတယ်"

"အတော်ပဲ၊ ကိုယ့်သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်က သူ့အတွက် အတွင်း

ရေးမှူးလေးတစ်ယောက် လိုချင် လို့ တဲ့ ၊ သူ့ကုမ္ပဏီက ကြီးကြီးကျယ်
ကျယ် မဟုတ်ပါဘူး၊ အခုမှ အစပျိုးခါစပါ၊ ဒါပေမဲ့ သူက သိပ်ကိုချမ်း
သာတဲ့ လူတစ်ယောက်ပါ၊ သူ့မှာ မိဘလက်ငုတ်လက်ရင်း အလုပ်တွေရှိ
ပါတယ်၊ အခုမှ ဘာစိတ်ကူးပေါက်ပြီး ကုမ္ပဏီ ထောင်တယ် မသိပါဘူး"

"ဟုတ်ကဲ့ပါ"

"သူနဲ့ ချိုလေးနွယ် တွေ့ကြည့်လေ၊ အဆင်ပြေရင် သူက
လခကောင်းကောင်း ပေးမှာ ပါ"

"ဟုတ်ကဲ့ပါ၊ ဦးအောင်မြင့်"

"ကဲ၊ ထမင်းစားသောက်ပြီး ချိုလေးနွယ် ဒီမှာ နေပါ၊ ညနေကျရင် မ
မစုတို့ ကိုထွန်းဖြူဆီ လိုက်ပို့ပေး မယ်"

"ဟုတ်ကဲ့ပါ ... မမစု"

"ဒါဆို ထမင်းပွဲပြင်လိုက်မယ်"

"လေးနွယ် ကူလုပ်ပေးမယ်"

ချိုလေးနွယ်က ဒေါ်မေစုနှင့် အတူ ထမင်းစားခန်းသို့ လိုက်ဝင်လာ
သည် ။ ဒေါ်မေစုတားသည့် ကြားက ဝိုင်းဝန်းကူညီလုပ်ပေးသည် ။ ပျော်
ပျော်ပါးပါး ထမင်းစားသောက်ကြသည် ။

"မမလေးနွယ် စားနော်၊ ကိုယ့်အိမ်လို သဘောထားပြီးစား"

"အေးပါကွယ်"

"ကိုယ့်အိမ်လို သဘောထားပြီး ချွေချွေတာတာ၊ လျှော့လျှော့ပေါ့ပေါ့
စားဖို့ ပြောတာဗျ"

"မင်းကတော့လေ သိပ်ပေါက်ကရပြောတာပဲ"

ချိုလေးနွယ်က ထမင်းလုတ်သီးမတတ် ရယ်လိုက်သည် ။ နိုင်ဦးက နောက်ပြောင်ပြောဆိုပြီး ချိုလေးနွယ်ရဲ့ ပန်းကန်ထဲသို့ ဟင်းများ ပုံနေအောင် ထည့်ပေးသည် ။

"တော်ပါပြီ မောင်လေးရယ်၊ ဟင်းတွေမကုန်ဘဲ နေပါဦးမယ်"

"အိမ်ဟင်း၊ အိမ်ထမင်း စားရတုန်း ဝအောင်စားပါ၊ ချိုလေးနွယ်ရယ်"

ဒေါ်မေစုကပါ စားရန် တိုက်တိုက်တွန်းတွန်း ပြောသည် ။ သဘောထားပြည့်ဝနွေးထွေးသော မိသားစုကို ချိုလေးနွယ်က ခင်မင်မှုတွေ တိုးရပါပြီ။

"မမလေးနွယ် စားပြီးရင် ဗွီဒီယိုကြည့်ကြရအောင်"

"ကောင်းပါပြီကွယ်"

"ဘာကားကြည့်မှာ လဲ"

"မောင်လေးကြိုက်တာ ကြည့်ပါကွယ်"

"ထမင်းစားပြီး ကျွန်တော်သွားငှားလိုက်မယ်"

"စားလို့ မြိန်ရဲ့ လား ချိုလေးနွယ်"

"စားလို့ အရမ်းကောင်းတာပဲ ... မမစုရယ်၊ ချိုင့်ဆွဲဟင်းတွေနဲ့ တခြားစီပဲ"

"အဲဒါ ဒေါ်ပုလက်ရာ မဟုတ်ဘူး ၊ မေစုရဲ့ လက်ရာတွေကွယ့်"

ဦးအောင်မြင့်က ပြုံးစစမျက်နှာနှင့် ပြောသည် ။ ချိုလေးနွယ်က ဒေါ်မေစုကို ချီးကျူးသည် ။

"မမစုက သိပ်တော်တာပဲနော်"

"မေစုလက်ရာက ချက်တာ မဟုတ်ဘူး ၊ ဒေါ်ပုချက်ပြီးသားကို လျှောက်ကိုင်ထားလို့ လက်ရာတွေ ထင်နေတာကွယ့်"

"လူကို အပုပ်ချရမယ်ဆိုရင် နှစ်ယောက်မရှိဘူး"

ဒေါ်မေစုရဲ့ မျက်စောင်းက ဦးအောင်မြင့်ကို ဒက်ခနဲလာမှန်သည် ။

"ကြည့်နေ၊ နောက်တစ်ခါကျရင် ချက်ကိုမကျွေးဘူး"

"ဘာလဲ ဒေါ်ပုနေမကောင်းလို့ မချက်နိုင်တဲ့ အခါလား"

"ဟုတ်တယ်"

"မပူပါနဲ့ မိန်းမရာ၊ ရန်ကုန်မြို့မှာ စားသောက်ဆိုင်တွေ အများကြီးပါ"

"ဟုတ်တယ် ဖေဖေ၊ တစ်ခါတလေ ဆိုင်မှာ သွားစားကြရအောင်"

"အေး ... ဟုတ်တယ်၊ ဒေါ်ပု ချက်မကျွေးနိုင်တဲ့ နေပဲ ဆိုင်ကိုပဲ လိမ့်ကြတာပေါ့ကွာ၊ သား အား မငယ်ပါနဲ့ "

"အဲ့ဒီသားအဖ အမြင်ကိုကပ်တယ်၊ စားပြီးရင် သွားကြတော့"

ထမင်းစားခန်းထဲကနေ ဦးအောင်မြင့်နှင့် နိုင်ဦးကို ဒေါ်မေစုက နှင်ထုတ်လိုက်၍ နှစ်ယောက်သား ရယ် မောပြီး ထွက်သွားကြသည် ။

ထမင်းစားပြီး နိုင်ဦး ငှားလာသော ဗွီဒီယိုအခွေကို ကြည့်ကြသည် ။ ညနေစောင်းမှ ချိုလေးနွယ်ကို ဦးအောင်မြင့်နှင့် ဒေါ်မေစုတို့ က ဦးထွန်းဖြူရဲ့ အိမ်သို့ လိုက်ပို့ပေးသည် ။

ဦးထွန်းဖြူက လူလတ်ပိုင်း မုဆိုးဖိုတစ်ယောက်ဖြစ်သည် ။ သူတစ်ယောက်တည်းနေသောအိမ်သို့ ချိုလေးနွယ်တို့ ရောက်သွားသည် ။ ကားဆိုက်သည် နှင့် ဦးထွန်းဖြူက ထွက်ကြိုပြီး ဧည့်ခန်းဆီသို့ ဖိတ်ခေါ်သ

ည် ။

"ထိုင်ကြပါဗျာ"

အားလုံး ဆက်တီမှာ အသီးသီးဝင်ထိုင်ကြသည် ။

"ကိုထွန်းဖြူရေ ... သူက ခင်ဗျားဆီ အလုပ်လုပ်ဖို့ ပြောထားတဲ့ ချိုလေးနွယ်ပါ"

"ဟုတ်လား ... ချိုလေးနွယ်က ငယ်သေးတာပဲ၊ အသက်ရော ဘယ်နှနှစ်လဲ"

"နှစ်ဆယ့်သုံးနှစ်ပါ"

ဦးထွန်းဖြူသည် ရုပ်ရည်အတော်အတန် ကြည့်ကောင်းသလို ဦးအောင်မြင့်ထက်လည်း ငယ်ပုံရသည် ကို ချိုလေးနွယ်က တွေ့ရသည် ။

"ကိုယ်က အခုမှ ကုမ္ပဏီလုပ်ငန်းကို စမှာ ပါ၊ လက်ရှိ ကိုယ့်ကိုကူညီလုပ်ကိုင်ပေးနေတဲ့ ဒေါ်မိမိက အလုပ်ထွက်တော့မယ်တဲ့ ၊ သူ့အမျိုးသားနဲ့ ပဲခူးသွားနေတော့မလို့ လို့ ပြောတယ်၊ သူ့နေရာမှာ လူစားရမှ သွားပါလို့ တားထားရတယ်"

"ဟုတ်ကဲ့ပါ"

"မင်း ကွန်ပျူတာကောင်းကောင်း ရိုက်တတ်လား"

"လက်နှိပ်စက်ရော၊ ကွန်ပျူတာပါ တတ်ပါတယ်၊ မြန်မာလိုရော အင်္ဂလိပ်လိုပါ ကျွမ်းကျင်ပါတယ်"

"ကောင်းပြီလေ၊ မနက်ဖြန်ကို ရုံးခန်းဖွင့်ထားတဲ့ နေရာကို ကိုးနာရီခွဲအရောက်လာပါ"

ဦးထွန်းဖြူက သူ့ရဲ့ ကုမ္ပဏီလိပ်စာကတ်ပြားကို ထုတ်ပေးသည် ။

"မင်းက ကုမ္ပဏီကို သတ်သတ်နေရာ ဖွင့်မယ်ပေါ့"

"ဟုတ်တယ်၊ ကိုယ့်မှာ တိုက်ကလေးတစ်လုံးရှိတယ်၊ အဲဒါကို ရုံးခန်း လုပ်ထားတယ်လေ"

"ငှားတာတို့၊ ဝယ်တာတို့ မလုပ်ရတော့ မင်း ဟန်ကျတာပေါ့"

"အစက အပိုဖြစ်နေတဲ့ အဲဒီတိုက်ကို ရောင်းဦးမလို့ ပဲ၊ ပြီးမှ ကုမ္ပဏီ ဖွင့်ဖို့ စိတ်ကူးပေါက်တာနဲ့ မရောင်းဘဲ ထားတာတာ"

"မင်းမှာ ပိုက်ဆံတွေရော ထားစရာနေရာ ရှိသေးရဲ့ လားကွာ"

"ဒီအတိုင်းနေရတာ ပျင်းပါတယ်၊ ပြီးတော့ တစ်ချိန်ချိန်မှာ နောက် ထပ်အိမ်ထောင်ပြုမှာ ဆိုတော့ သားသမီးရှေ့ရေးအတွက် ကြိုတင်ပြင် ဆင်ထားတာလေ"

ဦးထွန်းဖြူက ရယ်ကျဲကျဲနှင့် ထိုသို့ပြောတော့ ဦးအောင်မြင့်က အပြ ညှိအဝထောက်ခံသည်။ ။

"ဟုတ်တယ်၊ မင်းအသက်က အခုမှ လေးဆယ်ကျော်လေးရှိသေး တာ၊ နောက်ထပ်အိမ်ထောင်ရေးကို စဉ်းစားသင့်တယ်"

"ဆယ်နှစ်ကျော် အထီးကျန်နေလာခဲ့ရတာကို ငြီးငွေ့စပြုနေပြီ"

"ဟုတ်ပါတယ် ကိုထွန်းဖြူရယ်၊ ရှင် အဖော်တစ်ယောက်ကို အမြန်ရှာသင့်ပြီ"

"ကိုထွန်းဖြူ ဒီလိုစကားတွေပြောနေပုံထောက်တော့ တစ်ယောက် ယောက်ကို တွေ့နေပြီထင်တယ်"

ဦးအောင်မြင့်တို့ လင်မယားနှစ်ယောက်က စကားလမ်းကြောင်းပေး လိုက်သည်။ ။

"ဟုတ်တယ်ဗျ၊ အခုဖြစ်နေတာ၊ ယုန်ကမတိုးဘဲ ပိုက်ကလာတိုးတဲ့ အဖြစ်ဗျ၊ ဒါပေမဲ့ သူက အတော်လှ တဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်ဗျ"

"ဟုတ်လား၊ ကိုယ်တို့ နဲ့ လဲ ဆုံပေးဦးလေ"

"အခုအချိန်ထိ ကိုယ်နဲ့ သူက မိတ်ဆွေအဆင့်မှာ ပဲရှိသေးတယ်၊ သူ့ ကိုလေ့လာတုန်းပါပဲ"

တရင်းတနှီးပြောနေသော သူတို့ ရဲ့ စကားဝိုင်းမှာ ချိုလေးနွယ်သည် နားထောင်သည့် သူသက်သက်ဖြစ် နေသည်။ ။

"ခင်ဗျားတို့ ကို တစ်ခုခုနဲ့ ဧည့်ခံဦးမယ်၊ ထိုင်ဦးဗျာ"

"ဘာလဲ၊ ကိုယ်တိုင်လုပ်ရမှာ လား"

"ဟုတ်တယ်လေ၊ ထမင်းချက်က ညနေငါးနာရီဆို ပြန်ပြီလေ၊ ကျန် တာ ကိုယ့်ဘာသာကိုယ် လုပ် ရတော့တာပေါ့"

"မင်းဟာက မဟုတ်သေးပါဘူး၊ ပိုက်ဆံဒီလောက်ချမ်းသာပြီး ဇိမ်မ ရှိလိုက်တာကွာ"

"ဒါကြောင့် အိမ်ထောင်ထိန်းသိမ်းဖို့ မိန်းမတစ်ယောက် အမြန်လိုနေ ပြီလို့ ပြောတာပေါ့ရှင်"

အတိုင်အဖောက်ညီနေသော လင်မယားနှစ်ယောက်ရဲ့ စကားကို ဦး ထွန်းဖြူက ရယ်နေသည်။ ။ ဦးထွန်း ဖြူအိမ်က ပြန်သည့် အချိန်က ခြောက်နာရီပင် ထိုးပြီးနေပြီ။

"ချိုလေးနွယ်ကို ပြန်လိုက်ပို့ပေးမယ်"

ချိုလေးနွယ်ရဲ့ အဆောင်ဆီသို့ ဦးအောင်မြင့်တို့ က လိုက်ပို့ပေးသည်

"ဦးအောင်မြင့်နဲ့ မမစုကို လေးနွယ်သိပ်ကိုကျေးဇူးတင်ပါတယ်"

"မလိုပါဘူးကွယ်"

"သွားပြီနော်"

ချိုလေးနွယ်က လက်ပြပြီး ကျန်ရစ်ခဲ့သည် ။ ဦးအောင်မြင့်က ကားကို လမ်းမပေါ်သို့ တက်လိုက်သည် ။

"ကျွန်မတို့ နဲ့ တွေ့မှ ချိုလေးနွယ် ပြုံးပြုံးရွှင်ရွှင် ဖြစ်လာတာ ရှင်သတိထားမိရဲ့ လား"

"သူက ဘယ်တုန်းက မပြုံးမရွှင်ဖြစ်ခဲ့လို့ လဲ"

"အေးလေ၊ ရှင်က ဘယ်သိမလဲ၊ အဆောင်မှာ သူနဲ့ ကျွန်မကပဲ တွေ့နေကျကိုး၊ သူအမြဲညှိုးငယ် မရွှင် မလန်းဖြစ်နေတာရှင်"

"ကိုယ်တို့ အိမ်မှာ တော့ ပြုံးပြုံးရယ်ရယ်ပါပဲ"

"အဲ့ဒါ ကျွန်မရဲ့ အစွမ်းအစပေါ့ရှင်၊ အဲ့ဒီမိန်းကလေးပျော်အောင်လို့ ကျွန်မ ဖန်တီးနိုင်ခဲ့တယ်"

"မင်းကွယ်ရာမှာ သူမှိုငှ်နေရင်ရော"

"အဲ့ဒါတော့ ဘယ်တတ်နိုင်မလဲရှင်၊ ခဏတစ်ဖြုတ် ပျော်ရွှင်အောင် ဖန်တီးပေးနိုင်ရင် မဆိုးပါဘူး"

"အဲ့ဒီမိန်းကလေးကို မြင်မြင်ချင်း ခင်ပါတယ်ကွာ"

"သားကလဲ ခင်တယ်"

"ဟုတ်တယ်၊ ကိုယ်တို့ ကြောင့် သူပျော်ရတယ်ဆိုရင် ဝမ်းသာစရာပဲ ပေါ့ကွာ"

ဦးအောင်မြင့်နှင့် ဒေါ်မေစုတို့ က ချိုလေးနွယ်ရဲ့ အကြောင်းကို ပြော
ရင်းနှင့် အိမ်ရောက်ကြပါပြီ။

(၄)

ချိုလေးနွယ်က နောက်တစ်နေ့နံနက် ဆိုင်သို့မသွားဘဲ၊
တယ်လီဖုန်းဖြင့် လှမ်းဆက်ပြီး ခွင့်တင်လိုက် သည် ။ ဦးထွန်းဖြူပေး
သော လိပ်စာအတိုင်း ရှာဖွေပြီး ရောက်ရှိခဲ့သည် ။

ချိန်းထားသော အချိန်ထက် ဆယ့်ငါးမိနစ်စောပြီးရောက်သည် ။ ဦး
ထွန်းဖြူက မရောက်သေးပါ။ အမျိုး သမီးကြီးတစ်ယောက်နှင့် တွေ့သ
ည် ။

"ဦးထွန်းဖြူ ရောက်ပါပြီလားရှင်"

"ဆရာနဲ့ ချိန်းထားလို့ လား"

"ဟုတ်ပါတယ်"

"ဒါဆို ခဏစောင့်နော်၊ ဆရာလာခါနီးပါပြီ"

ချိုလေးနွယ်ကို ဧည့်ခန်းထဲမှာ ထိုအမျိုးသမီးက ဧည့်ခံထားသည် ။

ကိုးနာရီခွဲသာသာလောက်မှ ဦးထွန်းဖြူ ရောက်လာသည် ။ ဧည့်ခန်း
ထဲမှာ ချိုလေးနွယ်ကိုတွေ့၍ တောင်းပန်လိုက်သည် ။

"ဆောရီးပဲကွာ၊ ကိုယ်နည်းနည်းနောက်ကျသွားတယ်"

စားပွဲပေါ်သို့ သူ့ရဲ့ လက်ဆွဲအိတ်ကိုတင်ပြီး ပြောလိုက်သည် ။ တစ်
ဆက်တည်းမှာ ပင် ဒေါ်မိမိကို လှမ်းခေါ်လိုက်သည် ။

"ဒေါ်မိမိ ခဏလာပါဦး"

"ဟုတ်ကဲ့ ဆရာ"

ဒေါ်မိမိက အနားသို့ရောက်လာသည်။ ။

"ထိုင်ပါဦး"

ဆက်တီကုလားထိုင်တစ်လုံးမှာ ဒေါ်မိမိက ဝင်ထိုင်သည်။ ။

"သူ့ကို ဒေါ်မိမိနေရာမှာ အစားထိုးမလို့ အဲဒါ အလုပ်ရဲ့ သဘောတရားတွေ သူ့ကို သင်ပေးလိုက်ပါဦး"

"ဟုတ်ကဲ့ ဆရာ"

"တစ်ပတ်နှစ်ပတ်လောက် သင်ပေးပြီးရင် ရပါပြီ"

"ဒါဆို နှစ်ပတ်လောက်နေရင် အလုပ်ထွက်နိုင်ပြီပေါ့နော်"

"ထွက်နိုင်ပါပြီဗျာ၊ ဒေါ်မိမိက ယောက်ျားနောက်ကို သိပ်လိုက်ချင်နေပြီလား"

"ကျန်းမာရေး မကောင်းတော့ အဘိုးကြီးကို တစ်ယောက်တည်းထားရတာ စိတ်မချဘူး"

"အေးပါဗျာ၊ ခင်ဗျာအဘိုးကြီးက ဒီလိုမိန်းမမျိုး ရှိနေတာ ကံကောင်းပါတယ်"

"ကျွန်မ သူ့ကို ခေါ်သွားလို့ ရပြီလား ဆရာ"

"ခင်ဗျား သွားနှင့်ပါ၊ ရုံးခန်းကို သူ့ကိုလွှတ်ပေးမယ်"

ဒေါ်မိမိဆီက ဧည့်ခန်းထဲက ထွက်ခွာသွားသည်။ ။ ဦးထွန်းဖြူက ချိုလေးနီယံကို ညွှန်းကြားသည်။ ။

"ဒေါ်မိမိက ပညာတွေကို အကုန်သာ ယူထားလိုက်ပါ ချိုလေးနွယ်"

"ဟုတ်ကဲ့ပါ ဆရာ"

"မင်းကို လခအကြောင်း မပြောရသေးဘူးနော်"

"ဟုတ်ကဲ့ပါ"

"ကိုအောင်မြင့် ပြောပြလို့ မင်းက ကိုယ့်ဘဝကိုယ်ကျောင်းနေရတဲ့ မိန်းကလေးဆိုတာ သိရတယ်၊ ဒါ့ကြောင့် မင်းအတွက် အဆင်ပြေဖို့ လခကို နှစ်သောင်းပေးမယ်"

ချိုလေးနွယ်က မယုံနိုင်လောက်အောင် အံ့ဩသွားသည် ။ ထင်မှတ်သော လစာရသည့်အတွက် အလွန်ဝမ်းသာနေသည် ။

"အဲဒီ လစာကို မင်းကျေနပ်ပါတယ်နော်"

"ကျေနပ်ပါတယ် ဆရာ၊ မှန်းထားတာထက်ရလို့ သိပ်လဲကျေးဇူးတင်ပါတယ်"

"ကောင်းပြီလေ၊ ဒီနေ့ကစပြီး အလုပ်ဆင်းတော့နော်"

"ဟုတ်ကဲ့ပါ ဆရာ"

"အတွင်းက ရုံးခန်းမှာ ဒေါ်မိမိရှိတယ် သွားလိုက်ပါ"

"ဆရာ့ဆီက ခွင့်တောင်းပါရစေ"

"ဘာများ လဲ ချိုလေးနွယ်"

"မနက်ဖြန် ကျွန်မလက်ရှိအလုပ်က သွားထွက်ရမှာ မို့ ရုံးကို နည်းနည်းနောက်ကျရင် ခွင့်လွှတ်ပေးပါ"

"ရပါတယ် သွားပါ"

"ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ဆရာ"

ချိုလေးနွယ်က ဒေါ်မိမိရှိရာ ရုံးခန်းထဲသို့ ဝင်လိုက်သည်။ ။ ဖော်ရွေသဘောကောင်းသော ဒေါ်မိမိက လှမ်းခေါ်သည်။ ။

"လာ ... ဒီမှာ ထိုင်"

ဒေါ်မိမိက ပထမဦးဆုံး ချိုလေးနွယ်ကို လျှောက်လွှာတစ်စောင် လက်နှိပ်စက် ရိုက်ခိုင်းသည်။ ။ ချိုလေးနွယ်က သိပ်မသွက်သော်လည်း အမှားအယွင်းမရှိ မှန်ကန်အောင် ရိုက်နိုင်သည်။ ။ ဒေါ်မိမိက သဘောတွေ့ သွားသည်။ ။

"ဒီမှာ အလုပ်က သိပ်မများ တော့၊ သွက်တာထက် မှန်ဖို့ က ပိုပြီးအရေးကြီးပါတယ်"

"ဟုတ်ကဲ့ပါ၊ သွက်သွက်ရိုက်နိုင်အောင် လေးနွယ်ကြိုးစားပါ့မယ်"

"ကဲ ... ဒီဖိုင်တွေကို လေ့လာလိုက်ပါဦး"

ဒေါ်မိမိက ဖိုင်တစ်ခုကို ဖွင့်ပြီး ချိုလေးနွယ်ကို သင်ပြညွှန်ကြားပေးသည်။ ။ ဦးထွန်းဖြူက အပြင်ထွက် သွားသည်။ ။ ရုံးမှာ ချိုလေးနွယ်၊ ဒေါ်မိမိနှင့် သန့်ရှင်းရေး ရုံးအကူသမားလေးသာ ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။ ။

အလုပ်တွေ လုပ်ရင်းနှင့် အချိန်တွေက ကုန်မှန်းမသိ ကုန်သွားသည်။ ။ ထမင်းစားချိန်ရောက်သည် ကိုပင် ချိုလေးနွယ်က သတိမပြုမိပါ။ ဗိုက်ထဲက ဆာလာ၍ နာရီကိုကြည့်လိုက်တော့ ဆယ့်နှစ်နာရီပင် ထိုးပြီးနေပြီ။

ချိုလေးနွယ် နာရီကြည့်သည် ကို မြင်လိုက်ပြီး ဒေါ်မိမိကပါ နံရံကပ် နာရီကို လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ ။

"ဟာ၊ ထမင်းစားချိန်တောင် လွန်သွားပြီ၊ ဆောရီးပဲ ချိုလေးနွယ်"

"အလုပ်မှာ စိတ်ဝင်စားနေလို့ လေးနွယ် မဆာပါဘူး"

"ကဲ ... စားကြရအောင်"

"လေးနွယ်၊ ထမင်းဘူး မပါခဲ့ဘူး"

"ရပါတယ်ကွယ်၊ တစ်ယောက်စာလောက်တော့ မမမှာ ပိုပါတယ်"

ဒေါ်မိမိက တစ်ယောက်စာ ထမင်းချိုင့်ပိုထည့်လာသည် လို့ ချိုလေးနွယ်က ထင်သည် ။

"လာ ထမင်းစားခန်း သွားကြရအောင်"

ထမင်းစားခန်းသို့ ရောက်ပါပြီ။ ဖော်မက်ကာစားပွဲလေးပေါ်က အုပ်ဆောင်းကို ဒေါ်မိမိက လုပ်လိုက် သည် ။ အုပ်ဆောင်းအောက်မှာ အရွက်ကြော်တစ်ခွက်၊ ဆီပြန်ဟင်းတစ်ခွက်၊ ငါးပိရည်၊ အတို့ အမြှုပ်တို့ ကို တွေ့လိုက်ရသည် ။

"ဒီဟင်းတွေကို ချိုင့်နဲ့ သယ်လာတာလားဟင်"

"မဟုတ်ဘူး ၊ ဒီမှာ ချက်တာ"

"ဒါဆို၊ အစောကြီးလာရမှာ ပေါ့နော်"

"မမက ဒီမှာ နေတာလေ"

"ဟုတ်လား"

ချိုလေးနွယ်က အံ့ဩသွားသည် ။ ဒေါ်မိမိက ဆက်၍ ရှင်းပြသည် ။

"ဒီမှာ အိမ်စောင့်လဲဖြစ်အောင်၊ ပြီးတော့ မမရဲ့ နေရေးထိုင်ရေးလဲ အဆင်ပြေအောင် ဆရာက စီစဉ်ပေး တာလေ၊ အတွတ်က ဒီမှာ အိပ်တဲ့

အခါ အိပ်၊ ပြန်တဲ့ အခါ ပြန်တယ်၊ တစ်ခါတလေလဲ ဆရာအိမ်ကို သူလိုက် သွားအိပ်တယ် "

"မမမိက၊ ဒီမှာ တစ်ယောက်တည်း နေရဲတယ်နော် "

"ဘာမနေရဲစရာရှိလဲကွယ်၊ အိမ်က လုံခြုံနေတယ်၊ ပတ်ဝန်းကျင်ကလဲ ကောင်းတယ်လေ "

ဒေါ်မိမိက ပြောဆိုရင်းနှင့် ထမင်းကို ခူးသည် ။ ချိုလေးနွယ်အား ဇွန်းခက်ရင်းတစ်စုံ ချပေးသည် ။

"ကဲ ... စား၊ ဘာမှ အားမနာနဲ့ နော် "

"ဆရာကရော ဘယ်မှာ စားလဲ "

"များ သောအားဖြင့် သူ့အိမ်ပြန်စားတယ်၊ တစ်ခါတလေ ထမင်းချိုင့် ပါတတ်တယ် "

"ဒီနေ့ အိမ်ပြန်စားမယ် ထင်တယ် "

"ဟုတ်မယ်၊ သူက အလုပ်ကလဲ ခပ်များများ လေ "

"ဟုတ်လား "

"ဟင်းတွေ ထည့်စားပါ ချိုလေးနွယ် "

"မမမိက ဟင်းချက်ကောင်းတယ်နော် "

ဆိုင်ထမင်းဟင်း စားရတာ ငြီးငွေ့နေပြီဖြစ်သော ချိုလေးနွယ်က အိမ်ဟင်းအိမ်ထမင်းကို ခံတွင်းတွေ့ နေသည် ။

"ဒီမှာ ဆရာက ရေခဲသေတ္တာထားတာ၊ ဈေးကို သုံးလေးရက်တစ်ခါ သွားလို့ အဆင်ပြေတယ်လေ၊ ပြီးတော့ ဂက်(စ်)မီးဖိုနဲ့ ဆိုတော့ ချက်ရပြုတ်ရ အဆင်ပြေပါတယ်၊ တစ်ခါတလေ သူစားချင်တဲ့ ဟင်းကို မမကို ချ

က်ခိုင်းသေးတယ်"

"ဟုတ်လား၊ ဆရာက မာန်မာနမရှိဘူးနော်"

"သဘောထားပြည့်ဝတယ်၊ အလုပ်သမားအပေါ် မိသားစုလိုပဲ သဘောထားတယ်"

"ဒီလိုဆရာမျိုးနဲ့ ကြုံရတာ၊ လေးနွယ် သိပ်ကိုကံကောင်းတာပဲနော်"

"မမက ဒီအလုပ်က မထွက်ချင်ပါဘူးကွယ်၊ အမျိုးသားက ပဲခူးကို အလုပ်နဲ့ ပြောင်းသွားရတာ တစ်နှစ်ရှိပြီ၊ သူက သူ့ဆီလိုက်ခဲ့ဖို့ တွင် တွင် ခေါ်နေလို့ လိုက်သွားရမယ်လေ၊ ဒါ့ကြောင့် သိပ်ကောင်းတဲ့ ဒီအလုပ် ကို လက်လွှတ်လိုက်ရတာပေါ့ကွယ်"

ဒေါ်မိမိက သူ့ခင်ပွန်းသည် အစိုးရဌာနက အရာရှိတစ်ဦးဖြစ်ကြောင်း၊ သူတို့ တွင် သားသမီးမရှိကြောင်း စသည် ဖြင့် သူ့အကြောင်းများကို စုံနေအောင်ပြောပြသည် ။

ချိုလေးနွယ်က စားပြီးသား ပန်းကန်များကို သိမ်းဆည်းလိုက်သည်

။

"မဆေးနဲ့ ချိုလေးနွယ်၊ မမဆေးမယ်"

"မဟုတ်တာ မမရယ်၊ လေးနွယ်စားပြီးသားကိုပါ ဆေးပေးရရင် လေးနွယ် ငရဲကြီးနေပါဦးမယ်"

ချိုလေးနွယ်က သွက်လက်စွာ ကူလုပ်ပေးသည် ။ ဒေါ်မိမိနှင့် ချိုလေးနွယ်တို့ တစ်မနက်တည်းမှာ ပင် ရင်းနှီးသွားကြသည် ။ စားသောက်ပြီး အကြမ်းရေသောက်ကာ ခဏတစ်ဖြုတ် နားနေစဉ်မှာ ဦးထွန်းဖြူရောက် လာသည် ။

"စားပြီးပြီလား ချိုလေးနွယ်"

"ဟုတ်ကဲ့ပါ၊ မမမိက လေးနွယ်ထမင်းချိုင့်မပါလို့ ထမင်းကျွေးတယ်"

"ဟုတ်လား၊ ကောင်းတယ် ... ကောင်းတယ်"

"ဆရာရော စားပြီးပြီလား"

"ပြီးခဲ့ပြီ ဒေါ်မိမိ"

ချိုလေးနွယ်နှင့် ဒေါ်မိမိက အလုပ်ခန်းသို့ ပြန်သွားကြသည်။ ညနေ ရုံးဆင်းချိန်မှာ ချိုလေးနွယ် အဆောင်သို့ ပြန်လာသည်။ စားဝတ်နေရေးအတွက် ပြည့်ဝစွာ ရရှိသောအလုပ်အတွက် ချိုလေးနွယ် ဝမ်းသာနေသည်။

နောက်တစ်နေ့နံနက်မှာ ချိုလေးနွယ်က အရောင်းဆိုင်သို့ သွားပြီး အလုပ်က နုတ်ထွက်ကြောင်း ပြောပြီးမှ ဦးထွန်းဖြူရဲ့ ကုမ္ပဏီသို့ လာခဲ့သည်။

ဒေါ်မိမိကို အားနာ၍ ဆိုင်က ထမင်းချိုင့်ကိုပဲ ထည့်ယူလာသည်။ ချိုလေးနွယ်ရောက်တော့ ဦးထွန်းဖြူ ပင် ရောက်နေပြီ။

"ဟိုအလုပ်ကနေ ထွက်ခဲ့ပြီလား ချိုလေးနွယ်"

"ဟုတ်ကဲ့ပါ ဆရာ"

"ကဲ ... ဒီအလုပ်မှာ မင်းစိတ်ချမ်းချမ်းသာသာနေပါ၊ မင်းမထွက်သ

ရွှေ့ ကိုယ်မထုတ်ပါဘူး"

"ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ဆရာ"

ဒေါ်မိမိထံမှ ချိုလေးနွယ်ရဲ့ အရည်အချင်းကို သိရပြီး ဦးထွန်းဖြူက ကျေနပ်နေသည်။ ။ ချိုလေးနွယ်က ရောက်သည် နှင့် ခြင်းတောင်းလေးချ ပြီး အလုပ်စားပွဲမှာ ဝင်ထိုင်သည်။ ။

လက်နှိပ်စက် ရိုက်စရာရှိသည် ကို သွက်သွက်လက်လက်နှင့် ရိုက်လို က်သည်။ ။ ဒေါ်မိမိထံမှာ မသိသေး သော အလုပ်အကြောင်းများကို စိတ် ဝင်တစားနှင့် သင်ယူသည်။ ။

ထမင်းစားချိန်မှာ ဦးထွန်းဖြူကပါ စားမည်ပြောသည်။ ။ သူ ပါလာ သော ထမင်းချိုင့်က ဟင်းများကို ဒေါ်မိမိက နွေးပေးသည်။ ။ သူတို့ သုံး ယောက် အတူ ထမင်းစားကြသည်။ ။

ချိုလေးနွယ်ရဲ့ ထမင်းပန်းကန်ထဲမှာ သူတို့ ဟင်းတွေနှင့် ပြည့်နေသ န်။ ။ သဘောထားဖြူစင်ပြည့်ဝသော သူများ နှင့် ဆုံစည်းရသည့် အတွ က် ချိုလေးနွယ် ပျော်ရွှင်နေပါသည်။ ။

စားသောက်ပြီး အလုပ်ခွင်သို့ ပြန်ဝင်သည်။ ။ ညနေသုံးနာရီခွဲလော က်မှာ ဒေါ်မိမိက ဦးထွန်းဖြူနှင့် ချိုလေးနွယ်ကို ကော်ဖီနှင့် မုန့်စီစဉ်ဧည့် ခံသည်။ ။ နေ့တိုင်း ဒေါ်မိမိ သည် လိုလုပ်ပေးရသည် ဆိုတာကို ချိုလေး နွယ် မှတ်သားထားသည်။ ။

"မမ မရှိတော့ရင် သူ လုပ်ပေးသလို ဆရာ့ကို ငါလုပ်ပေးရမယ်"

ချိုလေးနွယ်က ဒေါ်မိမိ လုပ်ကိုင်ပုံများကို အသေးစိတ် လေ့လာမှတ် သားထားသည်။ ။ ချိုလေးနွယ်ရဲ့ လုပ်ကိုင်ပုံကို ဦးထွန်းဖြူက တစေ့တ စောင့် လေ့လာနေသည်။ ။

ညနေရုံးအဆင်းမှာ ဒေါ်မေစုတို့ အိမ်သို့ဝင်ရန် စိတ်ကူးသည် ။ ဒေါ်မေစုတို့ အိမ်ရောက်တော့ ဒေါ်မေစုက အိမ်မှာ ရှိနေသည် ။ ဦးအောင်မြင့်က အလုပ်မှ မရောက်သေးပါ။ ချိုလေးနွယ်ကို တွေ့လိုက်သည် နှင့် ဒေါ်မေစုက အားပါးတရ ကြိုသည် ။

"ဟော ... လေးနွယ်၊ ဘယ်က လှည့်လာတာလဲ"

"အလုပ်ကပါ"

"ဘယ်လိုလဲ၊ ကိုထွန်းဖြူနဲ့ အဆင်ပြေလား"

"အဲ့ဒီမှာ လေးနွယ်၊ အလုပ်ဆင်းနေပြီ၊ မမစုတို့ ကို အဲဒါ လာပြောတာ"

"ဟုတ်လား၊ လခရော ဘယ်လောက်ရလဲ"

"နှစ်သောင်းပေးပါတယ် မမစု"

"ဟယ် ... ဘယ်ဆိုးလို့ လဲ၊ ကိုအောင်မြင့်သိရင် အရမ်းဝမ်းသာမှာ "

"မမလေးနွယ်၊ ကျွန်တော်တို့ ကို ဘာကျွေးမှာ လဲ"

"ကောင်းကောင်း ကို ကျွေးရမှာ ပေါ့ကွယ်၊ မမစုတို့ ကျေးဇူးကြောင့် ဒီအလုပ်ရတာ မဟုတ်လား"

"ကျွန်တော်က အလကားစတာပါ၊ ကျွေးရလို့ လခပြောင်သွားဦးမယ်"

"လေးနွယ် မပြန်နဲ့ ဦးနော်၊ ကိုအောင်မြင့်ကို စောင့်သွားဦး"

"ဟုတ်ကဲ့ပါ"

"ဒီမှာ ထမင်းစားပြီးမှ ပြန်လေ၊ လိုက်ပို့ပေးမယ်"

"အဲဒါ မေမေက ကြုံပြီး စိတ်ဓာတ်စစ်ဆင်ရေး လုပ်လိုက်တာ သိလား ... မမလေးနွယ်"

"ဘာကိုလဲ မောင်လေးရဲ့ "

"မမလေးနွယ် များများကျွေးအောင်လို့ သူ့ရဲ့ လက်ရာမကောင်းတဲ့ ဟင်းတွေနဲ့ ကြုံပြီး လမ်းခင်းပေး လိုက်တာလေ"

"တီးလိုက်ရ နာတော့မယ်၊ သူ့အဖေရော၊ သူ့ရော၊ အမေကို ဘယ်လို ဒေါက်ဖြုတ်ရမလဲ ကြည့်နေတာ"

သူတို့ ရယ်မောပြောဆိုနေစဉ်မှာ ပင် ဦးအောင်မြင့်က အလုပ်မှ ပြန်ရောက်လာသည်။ ။

"ဟော ... ချုံလေးနွယ် ရောက်နေတာကိုး"

"ဟုတ်ကဲ့ ... လေးနွယ် ဦးထွန်းဖြူဆီမှာ အလုပ်ရပါပြီ"

"ဟုတ်လား၊ ကောင်းတာပေါ့"

"ကိုအောင်မြင့်ရေ၊ လေးနွယ် သိပ်ကံကောင်းတယ်သိလား၊ ကိုထွန်းဖြူက လခနှစ်သောင်းပေးတယ်"

"ဟုတ်လား၊ ဝမ်းသာပါတယ်ကွာ"

"လေးနွယ်က၊ ဦးအောင်မြင့်နဲ့ မမစုတို့ ကို သိပ်ကျေးဇူးတင်ကြောင်း လာပြောတာပါ"

"အပန်းမကြီးပါဘူးကွယ်၊ ပါးစပ်လေးနဲ့ ပဲ ကူညီရတာပဲ"

"လေးနွယ်၊ ကျေးဇူးတင်လွန်းလို့ လာကန်တော့တာပါ၊ ခုလောလော ဆယ် လက်နဲ့ ပဲ ကန်တော့ထား မယ်နော်"

"မမလေးနွယ်က လက်နဲ့ မကန်တော့လို့ ဘာနဲ့ ကန်တော့မှာ လဲ၊ လ

က်အုပ်ချီတာ လက်ပဲရှိတာပဲ"

နိုင်ဦးက ဝင်ပြီး ရွတ်နောက်လိုက်ပြန်သည်။ ။ ချိုလေးနွယ်အား အတင်းပင် ထမင်းဝင်စားခိုင်း၍ စားလိုက်ရသည်။ ။ ဆွေမျိုးရင်းချာတွေလို သူ့အပေါ် စောင့်ရှောက်သော ဒေါ်မေစုတို့ မိသားစုကို ချိုလေးနွယ်က အထပ်ထပ်ကျေးဇူးတင်နေသည်။ ။

ထမင်းစားပြီး အဆောင်သို့ ချိုလေးနွယ်အား ပြန်၍ လိုက်ပို့ကြသည်။

။
